

kommunale Autoriteter. Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at der baade paa den gældende Finanslov og paa det foreliggende Finanslovsforslag findes store Tilskud til de mange udmærkede private Fortsættelsesskoler, hvorved der altsaa ydes det private Initiativ en særlig Støtte. Der er saaledes, mener jeg, neppe nogen Grund til at tabe Modet, men netop Grund til at arbejde videre for Ungdomsskolesagen.

Det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) opfordrede forleden Dag Højskolelærerne til at gaa forrest i Arbejdet for denne særlige Skole, men det forekommer mig, at der var andre, der var nok saa nær dertil, thi Højskolelærerne har jo deres egen Skole, Skolen for voksne, og det er ikke underligt, om den hovedsagelig tager deres Tid, Interesse og Opmærksomhed. Ungdomsskolen er ikke det samme som Højskolen, den er ingen Konkurrent til Højskolen, men den er en Fortsættelse af Børneskolen og vil netop kunne aflaste Højskolen for en hel Del ofte vanskeligt og hemmende Skolearbejde af ganske elementær Art, som nu tager meget af Højskolens Tid. Ungdomsskolen vil kunne blive en Forberedelse til Højskolen, lette dens Arbejde og give den mere Tid til det, som er dens egentlige Opgave; disse to Skoleformer vil fortræffeligt kunne arbejde ved Siden af hinanden. Dertil kommer, at Højskolernes Antal ifølge selve Højskolens Natur maa være begrænset. Højskolen er det ualmindelige og maa nødvendigvis ifølge sit Væsen overlades til det private Initiativ, den vokser kun frem, hvor der er visse Betingelser til Stede, og naar der kommer den rette Mand til at føre Tanken ud i Livet. Ungdomsskolen derimod skulde gerne blive det almindelige, dersom den skal komme til at betyde noget virkeligt for dansk Ungdom. Jeg tilføjer, at dermed er ikke sagt, at der skal være Undervisningstvang, men det skulde gerne være saadan, at der fandtes Ungdomsskoler, hvor der var Ønske om dem, og derfor mener jeg, at man ikke skulde overlade disse Skolers Oprettelse til det private Initiativ. Det forekommer mig, at Folkeskolens Lærere bedst vil kunne gaa forrest i dette Arbejde, fordi Arbejdet i Ungdomsskolen er en Fortsættelse af det Arbejde, der afbrydes brat, naar Børnene er en 13—14 Aar. Enhver, der har været Lærer og været det med Liv og Lyst, ved, at det ikke altid er saa let at skulle skilles fra Elever, at skulle ophøre at arbejde med dem netop paa den Tid, da det gaar allerbedst, og det er ogsaa ofte saadan, at

Børnene nødtigt vil holde op med at gaa i Skole. Der er derfor Mulighed for her at faa de rette Folk til Arbejdet i Ungdomsskolen. Det er ganske klart, at de Folk, der gør dette Arbejde, skal have Vederlag derfor; det vilde være en komisk Tanke, at de ikke skulde have noget for det, og det er der naturligvis heller ingen, der har ment. Jeg glæder mig over, at adskillige Talere under denne Forhandling har beskæftiget sig med denne Sag; det viser, at Interessen for den er stærk og levende her i Tinget, og jeg vilde ønske, at der fra denne Finanslovbehandling maatte udgaa en stærk Opfordring til alle, der interesserer sig for denne Sag, til nu at lægge Haand paa Værket og overvinde de forskellige Vanskeligheder, der er ved at sætte Ungdomsskoler i Gang. De vanskelige Forhold, vi lever under i Øjeblikket, bør ikke afskrække, tværtimod. For 50 Aar siden var der ogsaa vanskelige Forhold, men netop under disse vanskelige Forhold groede der meget store Skoletanker frem. De blev udtalt af den Mand, der stod forrest i Arbejdet for Højskolen, afdøde Højskoleforstander Ludvig Schrøder; idet han sagde, at netop nu — det var i 1864 — var Tiden inde til at begynde et Arbejde for Oplysningen. Jeg mener, at disse Ord ogsaa har Gyldighed i disse Dage. Der er ingen, der kender Fremtiden, men eet ved vi, at vi ikke kan gøre nok for at dygtiggøre vor Ungdom til at gaa Fremtiden i Møde.

Valdemar Jensen: Jeg skal først tilde mig at henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Ved tredje Behandling af Finansloven for 1914—15 blev der af Finansudvalget efter Anmodning af Indenrigsministeren stillet Ændringsforslag, gaaende ud paa en Bevilling af 7,000 Kr. til at erhverve en Ejendom i Hillerød, som var Naboejendom til Posthuset der, saaledes at der kunde blive foretaget en paatrængende nødvendig Udvidelse af Hillerød Posthus, og i Anmærkningerne til dette Ændringsforslag anførtes, at man maatte anse en Udvidelse af Hillerød Posthus for at være i allerhøjeste Grad nødvendig. Man anslag den endelige Bekostning til denne Udvidelse til ca. 28,000 Kr., som vilde blive søgt bevilget paa en senere Finanslov. Dette Ændringsforslag, som gik glat igennem Rigsdagen, var jeg overordentlig glad for, og jeg maa ærlig talt tilstaa, at jeg var saa naiv at tro, at dets Vedtagelse var ensbetydende med, at man paa indeværende Aars Finanslov vilde finde